

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D. v právní věci žalobce: **H. V. H.**, zastoupen Mgr. Lucií Červenkovou, advokátkou se sídlem Výhledová 548, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2019, č. j. 1 Az 34/2018 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2018, č. j. OAM-56/ZA-ZA06-HA08-2018. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce dne 17. 1. 2018 podal žádost o mezinárodní ochranu a dne 24. 1. 2018 k ní poskytl údaje. Uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, do České republiky přicestoval v roce 2016 a od té doby ji neopustil. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádá podruhé, protože zde hodlá žít legálně s přítelkyní a dítětem. Vztah s přítelkyní trvá od března 2017. Jiné důvody k podání žádosti nemá. V průběhu pohovoru uvedl, že od roku 2016 neměl pobytové povolení. Snažil se zaměstnat „*tam, kde nechodila policie*“ a o mezinárodní ochranu požádal až v lednu 2018 z důvodu, že odcestoval do Německa, kde byl zadržen policií a umístěn v záchytném zařízení pro cizince. Bylo mu uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. K odchodu z vlasti v roce 2016 sdělil, že doma neměl práci a proto nemohl pomáhat svým starým a nemocným rodičům. Z ČR vycestovat nechce, neboť dítě a žena jej nyní potřebují. V doplňujícím pohovoru pak uvedl, že syn se narodil dne 6. 1. 2018, má příjmení po matce a on sám nebyl jako otec zapsán do jeho rodného listu, protože nemá pas ani rodný list. Dne 20. 2. 2018 jim bylo dítě odebráno sociálním úřadem, neboť přítelkyně nechala dítě na ulici a lidé přivolali policii. Přítelkyně odešla dne 19. 2. 2018 k matce i s dítětem, aby jí matka s péčí o dítě pomohla a on ji od té doby neviděl. Informaci o tom, že se jeho dítě ztratilo, získal od svého krajana. Zpočátku mu nevěřil, ale po sdělení matky jeho přítelkyně začal mít podezření. Proto šel na policii, kde mu předali očkovací průkaz syna. Žalobce si přeje získat azyl a v České republice pracovat. Do vlasti se nechce vrátit, jelikož je tam komunistický režim. Ze správního spisu soud

zjistil, že žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 21. 10. 2016. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 1. 12. 2016 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena, neboť jako důvod podání této žádosti označil legalizaci pobytu v ČR, aby zde mohl pracovat. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 60 Az 39/2016 - 52, zamítl.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že žalobcova snaha o setrvání na českém území a legalizaci pobytu v ČR nezakládá relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, a svou pobytovou situaci by měl řešit jinou zákonnou cestou. Žalobce nebyl ve vlasti politicky aktivní a jeho pouhý nesouhlas s komunistickým režimem nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud neshledal ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků. Žalovaný také řádně zjistil a následně posoudil sociální a ekonomickou situaci žalobce, a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal protože chce v ČR setrvat s přítelkyní a synem. V průběhu správního řízení však nijak neprokázal, že je otcem nezletilého dítěte či že je jeho jediným zákonným zástupcem; naopak potvrdil, že k získání rodného listu dítěte neučinil žádné kroky. Z toho jednoznačně vyplývá, že se nejedná ani o případ zvláštního zřetele hodný, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu. Nebylo pak shledáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno nic, z čeho by vyplývalo, že by žalobce ve Vietnamu byl vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ani žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody obav z pronásledování a jeho obecnou nespokojenost s politickým režimem ve Vietnamu nelze považovat za pronásledování ve smyslu uvedeného ustanovení. Žalovaný opatřil potřebné aktuální podklady pro vydání rozhodnutí včetně zpráv o politické a bezpečnostní situaci a dodržování lidských práv ve Vietnamu. Státní vietnamské orgány nejevily o osobu žalobce žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti a vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nebyl aktivní v kritice současného vietnamského režimu, neměl soud žádný důvod se domnívat, že by o jeho osobu jevily zájem po jeho návratu do vlasti. Z informačních zdrojů také vyplývá, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledkem by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán také hodnotil tvrzení žalobce o tom, že v ČR pobývá jeho nezletilý syn, o jehož péči žalobce usiluje. Přitom bylo zjištěno, že novorozenec se nachází v ústavní péči a žalobce v průběhu správního řízení ani nijak neprokázal, že je jeho biologickým otcem či že by byl určen jako jeho pěstoun. Městský soud tedy žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítal, že napadený rozsudek trpí jinou vadou řízení, spočívající v chybně provedeném dokazování a absenci logických vazeb mezi některými provedenými důkazy a závěry, které z nich městský soud učinil. Podle jeho názoru žalovaná ani soud neprovedly veškerá nutná skutková zjištění ohledně stavu lidských práv ve Vietnamu; nehodnotily ani informace k důvodnosti obav, které jí sdělil a které jsou veřejně dostupné. Stěžovatel přitom odkázal na několik veřejně dostupných zdrojů hodnotících stav demokracie ve Vietnamu a vyjádřil přesvědčení, že tyto zdroje prokazují jeho právo na udělení mezinárodní ochrany. Městský soud podle jeho názoru také nesprávně posoudil otázku jeho odůvodněného strachu z pronásledování v zemi původu. Stěžovatel nesouhlasí s režimem v zemi původu a obává se, že bude tamnímu režimu nepohodlný právě pro jeho zkušenost s životem v režimu demokratickém. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, dle kterého není rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu skutečně zastává politické názory, pro které je pronásledován nebo pro které mu pronásledování hrozí. Odkázal také

pokračování

na dokument zveřejněný Ministerstvem zahraničních věcí o dočasném pozastavení dlouhodobých víz a související usnesení Vlády ČR ze dne 18. 7. 2018, č. 474, kteréžto dokumenty podle něj ukazují na „*praktickou nemožnost získat pobytové oprávnění v zemi původu*“. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že prezentované kasační důvody („*zásadní pochybení soudu a žalované při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky žalovanou a soudem, které mají přímý dopad do hmotněprávního postavení žalobce*“) a „*nevyrovnání se se stavem demokracie ve Vietnamu*“, svým významem podstatně přesahují jeho vlastní zájmy a kasační stížnost proto není nepřijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] V podání ze dne 26. 4. 2019 stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu dále sdělil a doložil, že předchozího dne s paní X učinili souhlasné prohlášení rodičů formou zápisu o určení otcovství k dosud nenarozenému dítěti, jehož narození očekávají dne 29. 6. 2019, a že takto prokazuje rodinné vazby na území ČR. Přiložil také potvrzení o zajištění ubytování na dobu od 1. 4. 2019 do 10. 9. 2021 na adrese partnerky. Dne 12. 7. 2019 doložil Nejvyššímu správnímu soudu rodný list tohoto dítěte. V dalším podání ze dne 20. 8. 2019 pak soudu oznámil, že s výše uvedenou ženou uzavřel předchozího dne sňatek, a současně doložil oddací list.

[6] Žalovaný se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv. Odkázal na obsah správního spisu, správního rozhodnutí a napadeného rozsudku. Dále konstatoval, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřené ve správním řízení v daném případě považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální. Stěžovatel se k nim ostatně mohl vyjádřit v průběhu správního řízení, což neučinil. S odkazem na a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, také uvedl, že nižší úroveň demokracie v zemi původu ještě neznamená naplnění podmínek pro udělení azylu. Správní orgán se podle jeho názoru také důkladně zabýval všemi skutečnostmi, které stěžovatel uváděl a dospěl k závěru, že obavy stěžovatele z pronásledování ve vlasti nejsou opodstatněné; na podporu tohoto závěru odkázal na výpověď stěžovatele při pohovorech, kde tento uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, ve vlasti se neúčastnil žádných aktivit politického charakteru, nijak se veřejně neangažoval a rovněž neměl žádné problémy s vietnamskými státními orgány či bezpečnostními složkami. K podání stěžovatele ze dne 26. 4. 2019 žalovaný uvedl, že v daném případě takto prokazované rodinné vazby na území ČR nezakládají důvod pro udělení humanitárního azylu a trval na správnosti vydaného správního rozhodnutí. Stejně tak žalovaný konstatoval, že ani po předložení zápisu o určení otcovství k nenarozenému dítěti a potvrzení o zajištění ubytování nejsou dle jeho názoru naplněny důvody k udělení mezinárodní ochrany. Azyl podle § 13 zákona o azylu totiž může být udělen pouze na základě rodinné vazby k jiné osobě, které již azyl udělen byl. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že „*[j]estliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních

stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenalezl žádnou otázku, k níž by považoval za nutné se vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury, stěžovatel ostatně žádnou konkrétní a relevantní otázku ani sám nedefinoval. Jím tvrzená pochybení městského soudu by jako důvod přijatelnosti mohla obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou byly proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí.

[10] Takové vady však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku ani v průběhu řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal. Městský soud se řádně vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v žalobě. Jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné, závěr o zákonnosti rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněn. Podmínky přijatelnosti kasační stížnosti tak v projednávané věci nejsou splněny.

[11] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro její nepřijatelnost odmítl.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. listopadu 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu